

Szekeres-Varsa Vera 3 Éves Korában

Hároméves koromban, 1936-ban készült rólam a kép.

A legkorábbi emlékem az, hogy amikor a Phönix-házba költöztünk, egy irtózatosságnak tűnő nagy szekrényt cipelnek borzasztóan nagydarab emberek, és anyám mondta, hogy hova tegyék. Hogy nyugton maradjak, kaptam egy zacskó mézespusedlit. Pedig különben rendkívüli módon vigyáztak, hogy mikor eszem, mit eszem, mennyit eszem. És ahogy belenyúltam a zacskóba, mindig törött darab akadt a kezembe, pedig belenézve láttam, hogy vannak egész darabok is.

A phönix-házbeli lakásban volt egy hálószoba, ebédlő, úri szoba, hall, cselédszoba, konyha, fürdőszoba, vécé, spejz. Éjjel-nappal meleg víz, központi fűtés, a ház udvarában egy tágas kert, amit minden tavasszal négy részre osztottak, négy hatalmas virágágyásra, és más-más színű tulipánt ültettek bele. Középen volt egy szökőkút, azon egy női alak, egy nagyon nagy szobor.

Amikor a nővérem meghalt, és a családban senki nem volt ép eszénél, engem is kivittek a Kozma utcába, a temetésre. Ez traumatizáló élmény volt. Az első, hogy minden hölgy arca előtt fekete fátyol volt. A másik, hogy láttam, amint apám vállát rázza a zokogás. Elkezdtem bömbölni. Volt akkor nálunk egy alkalmazott, egészséges érzékű parasztlány lehetett. Fölemelt, a karjára vett, és elvitt. Csak ahogy a karjára vett, pont beleláttam a gödörbe. És akkor megértettem, hogy oda teszik a nővéremet. Borzalmasan megijedtem. Sokáig csillapíthatatlanul bőgtem, aztán abbahagytam a beszédet. Addig én már rengeteget csacsogtam, hosszú mesés verseket mondtam

kívülről, nagyon beszédes kiskölyök voltam. Akkor már németül tanított anyám, aki nagyon figyelte, hogyan beszélek magyarul. Hároméves koromban úgy döntött, hogy jól beszélek, és elkezdett németül tanítani. Szóval a nővérem halála után abbahagytam a beszédet. A szüleimmel beszéltem, a nálunk lakó háztartási alkalmazottal beszéltem, ha a parkban találkoztam gyerekekkel, azzal is beszéltem, de felnőttel senkivel. Se Dezső bácsival, se Vilmos bácsival, senkivel. Addig össze-vissza fecsegtem velük.

Kellő ijedtség volt a családban. Pszichológust hívtak, orvost, megpróbálták a dolgot megoldani. A gyerek meghallja, hogy mit beszélnek róla, úgyhogy amikor valaki jött abból a célból, hogy megvizsgáljon, mindig elbújtam valami bútor alá. Csak erőszakkal lehetett volna kirángatni, és ezt nem akarták. Amikor elment a doktor bácsi vagy doktor néni, előjöttem, és folytattam a foglalatosságaimat a babáimmal, mackóimmal.

Sok mindent kaptam, bár nem voltunk jómódúak. Ami a fejlődésemhez vagy a taníttatásomhoz kellett, azt feltétlenül megkaptam, rengeteg játékom volt, például bababútor is.